

Eric Raeves – *Amper zonder*

De Beweging gewogen

De Beweging is een festival dat Nieuwe dans en Nieuwe mime, Nieuw bewegingstheater van hoofdzakelijk Belgische nationaliteit brengt. De echt gevestigde waarden komen er niet aan bod, maar dat heeft waarschijnlijk meer met financiële en organisatorische, dan met andere redenen te maken. De "middenmoters", om een wat oneerbiedige term te gebruiken, zijn er wel. Zij dragen het festival. Veel aandacht gaat evenwel naar de "nieuwelingen", de aankomenden, de hoop in bange dagen.

De Beweging 1988 was gespreid over twee lange weekends: het eerste de nieuwelingen, het tweede de reeds bekende namen, al was deze opdeling niet altijd kwalitatief verantwoord.

De eerste beweging

Karin Vyncke was de festivalopener. *Sous les vêtements blancs* start als een zeer kwade droom. Onder de tere meisjhuid schuilen blijkbaar vele passies, emoties en vooral frustraties. De angst voor het niet-communiceren, voor het niet-gehoord-worden

ontspoorde hier in een ware nachtmerrie en een aangrijpend eerste kwartier. Met het geluid van een opgeschrikte volière op de achtergrond worden er onophoudelijk dode duiven richting publiek tegen kippegaas gekwakt. Vyncke doet haar naam daarmee alle eer aan, maar daarmee is haar kruit zowat verschoten.

De vogelmeppers verdwijnen en er blijven enkel nog de twee meisjes in nachtkleed. Zij vullen de rest van de voorstelling met een serie duo's in de resterende pluimen en op en rond een zetel. En daar gaat het schoentje gauw knellen. Er is de storende vormelijke breuk met het eerste deel, maar vooral is het tweede deel niet zo doorleefd, niet zo echt als het eerste. Het lijkt een patchwork van op zich staande stukken en, hoe mooi de beelden en bewegingen ook zijn, ze zijn niet gedanst in een homogene, persoonlijke stijl. De hele choreografie is een samenraapsel van ontlenen: een beetje contactdans, de *cru* van Marin en delen à la Rosas. Het alles "dubbel" dansen, de identieke bewegingen van de twee danseressen, maakt vele

stukken visueel sterker, maar het druist in tegen het expressieve karakter van deze choreografie.

Uiteindelijk gaat deze voorstelling ten onder aan de langdradigheid, aan het voornemen een uur te willen vullen. Een vol uur zonder een zweem van (zelf)relativering duurt erg lang.

's Avonds laat moest het festival nog officieel geopend worden en kreeg Eric Raeves ruimte en tijd voor een korte performance. Die was aangenaam, mooi zelfs. Raeves heeft een voldoende ontwikkeld ego om zoiets aan te kunnen.

De tweede dag opende dezelfde Eric Raeves met *Amper zonder*, weer zeer origineel, zowel in de podiumopstelling als in de bewegingen. Hoewel hij zelf beweert beelden en bewegingen te zoeken "omtrent onrust, fysiek, twijfel en het ongrijpbare" werd het helemaal geen zwaarwichtige voorstelling, en naar mijn gevoel zelfs licht komisch. Waar hij beweert de vorm abstract te houden, zou ik zeggen dat hij vooral het esthetische nastreeft. Het enige euvel aan de voorstelling was het gemis aan harmonie tussen de